

Flere gange i forbindelse med forhandlingerne om finansloven blev der sagt, at det, man gjorde, var godt for markedet. Gang på gang blev der talt om gode signaler til markedet. Ministre fra alle tre regeringspartier var på banen, nemlig finansministeren, erhvervsministeren og økonomiministeren. V og K brugte tilmed hensynet til markedet som det vigtigste argument for forliget om finansloven.

Men ofte er der bare tale om en dårlig undskyldning for at gennemføre en bestemt politik. Jeg tror ikke et sekund på, at finanslovforliget havde nogen betydning for renten. Lige før forliget var renten lidt under 9 pct., og i dag er den lidt over 9 pct.

Alligevel er der ingen tvivl om, at markedet spiller en stor rolle for regeringens og regeringspartierne beslutninger. Det har vi senest fået illustreret med økonomiministerens åbenhjertige udtalelse om baggrunden for bruddet mellem De Radikale og SF med hendes klare erkendelse af, at finansmarkederne og de frie kapitalbevægelser har medført en kraftig svækkelse af politikernes indflydelse, og at finansmarkedet er et problem for folkestyret. Det stod at læse i Politiken den 27. december 1994.

Med andre ord: Regeringen skylder Folketinget og befolkningen en forklaring. Hvilken betydning har finansmarkedet for regeringens økonomiske politik? Hvor meget kan vi stemme om, og hvor meget beslutes på Børsen?

Besvarelse

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg skal indlede med at sige, at jeg på sin vis synes, det er udmærket, at Enhedslisten har rejst denne forespørgsel.

Vi havde i sidste uge et onsdagsspørgsmål, som også var stillet af et af Enhedslistens medlemmer, om noget af det samme tema. Vi havde et samråd i Europaudvalget i fredags, som jeg selv synes var meget, meget givende, med en god diskussion mellem alle 8 partiers repræsentanter, og nu har vi altså en forespørgsel, som også tangerer temaet.

Jeg skal prøve at gøre mit svar så rimelig kort og klart, som det nu kan gøres, når det er et temmelig kompliceret spørgsmål, vi beskæftiger os med.

Det er jo bekendt for enhver, at dansk økonomi i dag befinder sig i et opsving, hvor investeringerne stiger temmelig kraftigt, og det er i vir-

keligheden meget afgørende for det fremtidige beskæftigelsesgrundlag. Det bygger på principet om, at kapitalen skal ledes hen til de mest rentable formål, hvor den giver overskud, så man igen kan investere i nye arbejdspladser. Et sådant system forudsætter et velfungerende kapitalmarked, og derfor kan jeg umiddelbart svare, at kapitalmarkedet selvfølgelig spiller en vigtig rolle for regeringens økonomiske politik.

Tilsvarende betragtninger kan man komme med, når det gælder betydningen af de internationale finansielle markeder. Hvis ikke der var mulighed for kapitalbevægelser mellem Danmark og omverdenen og mulighed for frit at veksle valuta, ville den danske udenrigshandel reduceres til simpelt varebytte. Det var f.eks. et forhold, som i udpræget grad vanskeliggjorde den økonomiske udvikling i de tidligere kommunistiske, planøkonomiske stater.

Konkurrencen i den finansielle sektor styrkes af mulighederne for grænseoverskridende forretninger, og de regler, der skal gælde for forretninger over landegrænserne, må selvfølgelig etableres gennem et internationalt samarbejde. EU's finansielle direktiver er eksempler herpå, og jeg kan nævne et, som jeg tror mange herinde kender, nemlig direktivet om bankers eller finansielle institutioners muligheder for at levere tjenesteydelser på tværs af landegrænser.

De finansielle markeder formidler i virkeligheden forbindelsen mellem opsparer og låntager, og når markederne reagerer på den økonomiske udvikling, sker det således på opsparerens og låntagernes vegne. Med konkurrence på det finansielle marked bliver prisen på kredit lavere og udbudet af nye, finansielle produkter og lånemuligheder større. Mekanismen er altid til fordel for såvel opsparer som låntager.

Med den begyndende liberalisering af de internationale kapitalbevægelser i slutningen af 1960'erne kom der for alvor gang i såvel den danske udenrigshandel som produktion, vækst og beskæftigelse. Historisk set har kapitalbevægelser til og fra omverdenen derfor også bidraget til en voksende udenrigshandel og en positiv økonomisk udvikling.

Erfaringerne viser samtidig, at det selv den gang, da der var restriktioner på de internationale kapitalbevægelser, var svært at kontrollere de internationale pengestrømme og valutakurserne. Således søgte flere lande i 1970'erne at sikre deres valutapolitiske målsætninger gennem restriktioner på de kortsigtede kapitalbevægelser. Danmark opstillede f.eks. regler om,